

O ZVONKU SE ZLOMENÝM SRDCEM

MONIKA
ALŽBĚTA
SVOBODOVÁ

ILUSTRACE:
SOFIE
HELFERT

Text © Monika Alžběta Svobodová, 2026
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2026
Illustrations © Sofie Helfert, 2026
Cover design © Markéta Vydrová, 2026

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2026 jako svou 3067. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Ilustrace Sofie Helfert.

Grafická úprava obálky Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s.r.o.
www.tridistri.cz
info@triton-books.cz
ISBN 978-80-7684-527-5

Od první chvíle, kdy ho vybalili z krabice, miloval modrý zvonek červenou ozdobu se zlatými hvězdami. Visela noblesně na smrkové větvi hned pod špičkou stromku a zářila na všechny strany. Mělo to ale jeden háček. Když ji kdysi sklář v Jablonci vyfukoval, dal do toho víc síly než obvykle a malér byl na světě. Jakmile se totiž do skla foukne víc vzduchu, může se stát, že zůstane nafoukané i po vychladnutí. A přesně to se přihodilo i červené ozdobě se zlatými hvězdami. Byla krásná, copak o to. Ale myslet si, že je nejpůsobnější na vánočním stromku, nebo dokonce v celém městě? To už je příliš.

A možná proto se stala nejoblíbenější ozdobičkou rychtářovic Rézi, ta byla totiž stejně pyšná jako tahle červená ozdoba. Chodila s nosem nahoru okolo všech dětí a nejvíc přehlížela dvojčata pastýře z konce Dolní Lhoty. Rézička nosila vlasy ozdobené každý den jinou barevnou stuhou a oni byli celí umounění, stále v týchž šatech, dokonce ani na rukavice neměli.

Zvonek se pohupoval na větvi a snažil se potočit, aby zahlédl svou vysněnou krásku. „Není ti chladno?“ ptal se opatrně. „Netopí se tu, aby stromek tak rychle neopadal.“

„Jsem skleněná. Jak by mi mohla být zima, hlupáku?“

To je pravda, pomyslel si zvonek a zamrzelo ho, že se nezeptal na něco chytřejšího.

„Máš raději smrky, nebo jedle?“ zkusil se dát s červenou ozdobou do řeči znovu.

„Je mi to fuk. Hlavně abych měla výhled. Jen takové otravy, jako jsi ty, by měli věšet někam na spodní patro, aby nás nemohly obtěžovat,“ odbyla ho. Jenže zvonek jakoby neslyšel. Nebo spíš nechtěl slyšet. Láska bývá často nejen slepá, ale i hluchá.

„Máš ráda modrou barvu?“

„Modrou? Vždyť to ani není vánoční barva. Po-
dívej se na sebe, jak vypadáš! Byl bys dobrý leda
tak ovcím na krk. Tady mezi námi nemáš vůbec
co dělat.“

Sotva to dořekla, ozvalo se jemné prasknutí. To
zvonečku puklo srdce žalem. Bylo mu najednou
jasné, že ho červená ozdoba s hvězdami nikdy mi-
lovat nebude. Jenže zvonek s prasklým srdcem je
opravdové neštěstí. Takový už si totiž nikdy neza-
cinká. Všechny ostatní zvonky ho litovaly, dokon-
ce i kostelní zvon, který viděl oknem dovnitř, ten
nebohý malý zvoneček tuze litoval.

Rézi už se nemohla dočkat dárků a co chví-
li nakoukla do pokoje. Přeletěla očima stromek
a zkontrolovala, jestli letos náhodou Ježíšek ne-
dorazil dřív. Ale tentokrát jí pohled uvízl na mod-
rém zvonku. „Taková ošklivá rozbitá ozdoba!“
Sundala jej a postavila na parapet pod oknem.

Bylo už dlouho po poledni a všechno se chystalo na Štědrý večer. Vánočky odpočívaly na ošatkách, cukroví vonělo světnicemi a stromky se těšily na dárky ještě víc než děti. Stromeček v domku pastýře byl ozdobený skromně, ale snad o to krásněji. Byly na něm zavěšené slaměné ozdoby, perníčky a červené mašle. Dětem se líbil moc, ale Anička měla jedno velké přání – mít alespoň jednu třpytivou skleněnou ozdobu.

„Pojď, půjdeme ještě na malou chvíli sáňkovat,“ lákal ji bráška ven. Anička souhlasila, ale jen proto, že se chtěla projít městem, aby se mohla dívat na nazdobené stromky za okny bohatých domů na rynku. A na ten rychtářovic se těšila asi nejvíce.